

DIIN OSPĂȚYL CREDINȚEI

„Să nu spui niciodată că Dumnezeu este drept. Pentru că dacă era drept, astăzi ne-am fi aflat în iad. Încrede-te însă în nedreptatea Lui care este de fapt milostivenie, dragoste și iertare.” (Sfântul Isaac Sirul)

23 august TÂNĂRUL BOGAT

In vremea aceea s-a apropiat de Iisus un tânăr și l-a zis: Bunule Învățător; ce bine să fac ca să am viața veșnică?

Iar El i-a zis: de ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun, decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viața veșnică, păzește poruncile.

Care, a zis el? Iisus i-a răspuns: «Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși».

Tânărul l-a zis: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?

Atunci Iisus i-a spus: Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te și vinde-ți averea ta, dă-o săracilor; și vei avea comoară în cer; apoi vino și-Mi urmează Mie.

Tânărul însă, auzind cuvântul acesta, a plecat întristat, căci avea multe averi.

Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat vă spun vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția cerurilor. Și iarăși vă spun că mai lesne este să treacă o cămilă

prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.

Ucenicii Lui, auzind aceasta, s-au tulburat foarte tare și l-au zis: Cine poate atunci să se mântuiască?

Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta este cu neputință, însă la Dumnezeu toate sunt cu putință.

(Matei 19, 16-26)

CUPRINS

Tânărul cel bogat	2
Ce să fac ca să am viața veșnică?	3
În fiecare din noi trăiește un bogătaş	3
A fi om înseamnă puțin... ..	3
De ce nu este corectă purtarea talismanelor?	4
Tăierea Capului Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul	4
Despre Taina căsătoriei	6
Implicarea și eforturile soților atrag darul lui Dumnezeu în familie	6
Vulturul și cocoșul	6
Iubește din toată inima și vei ști ce-i bucuria adevărată!	8

TÂNĂRUL CEL BOGAT

Sfânta Evanghelie din această duminică ne prezintă pe un tânăr bogat care se apropie de Mântuitorul și-L întreabă: „*Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică?*”

Iată-l deci pe tânăr venind, nu să-L ispitească pe Mântuitorul, căci doară „*a alergat și a îngenunchat înaintea Domnului*” (Marcu 10, 17), ci pentru a-și mântui sufletul.

Mântuitorul primește cu simpatie pe acest tânăr care era frământat de această idee înaltă și îi răspunde numai prin două cuvinte: „*Păzește poruncile*”. Când tânărul zice: „*toate acestea le-am păzit, ce îmi mai lipsește?*”, el arată că nu era mulțumit sufletește. Presimte că mai trebuie făcut un pas până la desăvârșire și este neliniștit că nu știe încotro să-l facă.

Mântuitorul îi arată calea și-l învață să pășească peste ultimul obstacol: „*Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te și vinde-ți averea ta, dă-o săracilor; și vei avea comoară în cer; apoi vino și-Mi urmează Mie.*”

Tânărul s-a întristat și a plecat, căci avea multe avuții, spune Evanghelia. El n-a mai întrebat nimic, n-a mai răspuns nimic, nu s-a explicat, ci a plecat întristat.

Tristețea îi dezvăluia rana lui lăuntrică: pe de o parte suspinul, dorul de viața veșnică îl mistuia; pe de altă parte, avuția acestei lumi îl ținea legat. Patima averii îl cuprinsese prea tare și el se târa înaintea acestui idol ca un rob.

Bogațiile nu sunt un rău, fiind darurile lui Dumnezeu care ne sunt date spre folosul nostru, pentru îndestularea noastră. Dumnezeu nu interzice bogăția. Bunurile acestea sunt necesare însă nu trebuie să devenim robi ai acestora. Ceea ce este rău

izvorăște din folosirea greșită a bogățiilor și din reaua întrebuintăre pe care le-o dăm. Cu alte cuvinte, **răul nu este în lucruri, ci în noi, în sufletele noastre din care s-a stins lumina dreptei socoteli.**

Bogatul se poate mântui când averea e câștigată cinstit și folosită după poruncile lui Dumnezeu, și se face milostenie. Însă atenție, nu există o linie de demarcație între bogați și săraci, săraci cărora aparținem cei mai mulți. **Mentalitatea sărmanului tânăr bogat, care în cele din urmă s-a lepădat de Hristos, poate să o aibă și cel mai sărac care este alipit și aservit de mica lui pungă.** Așadar, să stăm bine!

Evanghelia se termină cu o constatare a dificultății – și nu a imposibilității totale - intrării celor bogați în Împărăția cerurilor, dar și cu speranța dată de Iisus Hristos, și anume că ceea ce este cu neputință pentru oameni a face prin propriile lor forte sau prin propriile lor puteri sufletești, devine posibilitate când ei primesc ajutorul și harul lui Dumnezeu.

Din Evanghelia de astăzi învățăm un adevăr deosebit de valoros: **că nu este suficient să fii evlavios și credincios, nu e suficient să fii corect în comportamentul moral față de oameni. Nu este suficient să te abții de la rău, ci trebuie să faci mult bine ca să fii desăvârșit.** Iar cel mai mare bine pe care-l putea săvârși acest tânăr bogat față de aproapele său era ajutorarea săracilor; milostenia față de ei.

Când nu avem nici un bun material, milostenia noastră se arată prin cuvântul bun, prin fapta bună, prin sfătuirea bună, prin rugăciunea pentru altul, printr-un cuvânt de încurajare sau consolare. Însă când avem avuții materiale, milostenia se arată mai ales ajutând pe cei săraci.

Tânărul bogat primește de la Iisus sfatul de a renunța la ceea ce are în jurul lui pentru a dobândi comoră în inima lui și în ceruri. De fapt, **toate lucrurile materiale se adună în jurul nostru, dar fapta bună se imprimă în sufletul nostru ca o lumină pe care o purtăm cu noi în veșnicie.**

Și să cugetăm: tânărul se depărta trist de Mântuitorul, căci avea multe avuții și multe gânduri. Iar Iisus, privind la el cu dragoste (Marcu 10, 21), îl chema duhovnicește. Cum răspundem noi astăzi la chemarea iubirii lui Iisus?

Să nu ne întoarcem ca tânărul din Evanghelie, ci să pășim în grabă pe calea mântuirii, făcând din bunurile noastre cea mai înaltă treaptă de pe care să putem vedea pe Dumnezeu. Pe această cale se merge la desăvârșire. **Și toate sunt cu puțință celui ce caută sincer viața veșnică și cere ajutorul sau harul lui Hristos.** Amin.

CE SĂ FAC CA SĂ AM VIAȚA VEȘNICĂ?

In numele nostru al tuturor, tânărul bogat întrebă ce trebuie să facă să dobândească viața veșnică. Tânărul exprimă o întrebare personală, o întrebare care ar trebui să ne frământă și pe fiecare dintre noi. Ce trebuie să facem pentru viața veșnică, sau mai bine spus ce **MAI** trebuie să facem, căci cunoaștem și ne străduim să împlinim poruncile, dar simțim că totuși CEVA ne lipsește.

Fiecăruia ne lipsește CEVA, fiecare avem încă CEVA de împlinit și am dori să aflăm răspuns din gura Mântuitorului. Acest CEVA este tocmai ce ceea ce face diferența între a dori numai viața pământească și a dori-o pe cea veșnică. Acest CEVA ne poate aduce o pregustare a vieții celei veșnice a Împărăției lui Dumnezeu.

În cazul tânărului este vorba de o slăbiciune pentru cele materiale, în cazul nostru al fiecăruia poate fi vorba de altceva. Nu trebuie să uităm răspunsul Mântu-

itorului: **chiar dacă acel CEVA pare de neatins și de neîmplinit de noi, să ne putem nădejde în Dumnezeu căci numai El va aduce împlinirea.** (ÎPS Nicolae Condrea)

ÎN FIECARE DIN NOI TRĂIEȘTE UN BOGĂȚAS

B, că eu am educație, că eu sunt mai bun decât celălalt, mai frumos decât cineva, mai nu-știu-ce decât altul... Și așa, comparându-ne și înmagazinând tot felul de cunoștințe, elemente materiale, bani, începem să ne fâlim cu câte una, cu câte alta, și așa zice că **mai periculos decât toate sunt agonisirile intelectuale**, care ne fac să credem că suntem mai înalți decât semenii noștri sau, pe drept cuvânt, mai înalți decât fuseserăm înaintea agonisirilor.

Dar în fața vieții veșnice ce este toată agoniseala noastră? Dacă vine harul, vezi că este nimicnicie; în fața frumuseții, pe care ne-o cheazășiuește Dumnezeu, asta devine ca o urâciune care pustiește. Pustiește cum?

Prin mândria ce o naște în noi și care ne face tari de cerbice, și nu mai

intră harul lui Dumnezeu în așa o inimă.

Și atunci - **fericiți cei săraci cu duhul.**

(Părintele Rafail Noica)

A FI OM ÎNSEAMNĂ PUȚIN...

Fii om – este puțin spus. **Fiți dumnezei**, zice Sfânta Scriptură. Fii om – este un țel simplu. **Fiți dumnezei**, acesta este țelul cel mai mare.

Cei ce vă șoptesc la ureche să fiți oameni, de fapt vă șoptesc să fiți ceea ce este prea puțin diferit de ceea ce sunteți. Iar Dumnezeu, prin credința din voi, vă șoptește taina cea mai înaltă și cea mai dragă: **fiți dumnezei!** Și ceva mai mult și mai

înalț decât aceasta nici nu se poate spune. Dincolo de aceasta cuvintele se pierd, iar tăcerea devine vorbitoare...

(Sfântul Nicolae Velimirovici - „*Învățături despre Bine și Rău*”)

DE CE NU ESTE CORECTĂ PURTAREA TALISMANELOR?

Pentru început, trebuie să arătăm că talismanele pot fi orice fel de obiecte considerate a fi aducătoare de noroc sau apărătoare de primejdii, dar în realitate este semnul văzut al necredinței în Dumnezeu și se canonisește ca și vrăjitoria, (Matei 23, 5), fiindcă este o urâciune înaintea Domnului (Deut. 18,9 -14; VI ec. 61.). Unii semeni ai noștri le poartă cu multă râvnă asupra lor, punându-și nădejdea în ele.

Biserica, dintotdeauna, a condamnat această practică păgână, încadrând-o în rândul manifestărilor oculte, care invocă puterea satanică pentru realizarea unor situații favorabile în viața pământească. De aceea, însăși concepția despre „noroc” este străină Ortodoxiei, care tratează cu circumspecție oportunitățile ivite în viață spre obținerea gloriei pământești efemere sau bogăției temporare. Discernământul creștin ne îndeamnă să punem pe primul plan mântuirea sufletului, și nu vânarea unor situații favorabile, pentru starea unui bine relativ, aparent și trecător, al vieții noastre pământești.

Pe lângă amuletele clasice, cum ar fi pietricelele sau cristalele, impregnate adesea cu forțe malefice, rezultate în urma unor practici de magie, ni se propun, cu o teribilă forță de disimulare, chiar talismane de sorginte religioasă: cărțile cu Epistolia sau Visul Maicii Domnului, panglici „atinse” de Brâul Preacuratei, brățări, metaniere, borcănașe cu pământ „sfințit” din Israel sau apă din Iordan, plăcuțe cu diverse formule mantrice, gen: „pace”, „credin-

ță”, „bucurie” etc.

Niciun obiect din cele enumerate mai sus nu este menționat în cuprinsul vreunui ritual din cărțile de cult ortodoxe, neavând astfel calitatea de a transmite în vreun fel harul lui Dumnezeu, și în niciun caz nu putem vorbi de o împlinire magică a dorințelor cuiva, dacă poartă asupra sa astfel de obiecte. Mai degrabă asistăm la o pervertire a credinței curate, într-o formă facilă, comercială, de a pretinde rezolvarea rapidă a unor dezzechilibre din viață, prin înșelare demonică evidentă.

Cu totul altceva este portul asupra creștinului al cruciuliței sau al unor iconițe, care sunt sfințite în biserică prin slujbe speciale și prin care omul este îndemnat spre rugăciune și spre urmarea pildei lui Hristos, prin asumarea iubirii jertfelnice față de Dumnezeu și semeni. Sau semnalat, din păcate, și situații în care aceste obiecte sfințite sunt considerate amulete de către unii creștini lipsiți de o catehizare.

Cei în cauză ar trebui îndemnați să se roage mai des: „*Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Sfântul Duh, Treime Sfântă, slavă Tie!*” (Pr. lect. dr. David Pेत्रițoiu)

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL (29 august)

Ioan Botezătorul ne este îndeobște cunoscut pentru marea sfințenie a vieții sale. I se spune înger în trup sau om îngeresc, de cât de aspră i-a fost viața în pustie și de cât de intransigentă asceza. Știm că drept îmbrăcăminte avea o haină din păr de cămilă și că împrejurul mijlocului purta o cingătoare de curea. Se hră-

nea numai cu lăcuste și miere sălbatică.

Acestea ne sunt cunoscute, așa încât socotesc că mai de folos ne este a evoca alte însușiri ale unui sfânt căruia râvna poporului lui Dumnezeu nu a șovăit să-i atribuie aripi de înger, iar iconarii, la rândul lor, n-au pregetat să-l înfățișeze astfel în multe icoane și picturi bisericești.

Regele Irod – nu Irod cel Mare, omorătorul pruncilor nevinovați, ci fiul său, Irod Agrippa – își luase drept soție pe femeia fratelui său Filip. Căsătoria aceasta era de fapt un concubinaj osândit de Ioan Botezătorul cu acele vorbe fără suliman și acel ton aprig care îi erau proprii.

Așa-zisa nevastă a lui Irod, Irodiada, femeie frumoasă și inteligentă însă crudă, ambițioasă și nerușinată îl dușmănea de aceea pe Ioan și-i tot cerea regelui să-l stârpească.

În cele din urmă izbuti să obțină întemnițarea celui vrăjmasit de ea: Ioan a fost închis în beciurile palatului. Acolo se afla când i se ivi Irodiadei prilejul de a se descotorosi de acel a cărui viață îi era ca un ghimpe în ochi.

Fiind ziua de naștere a lui Irod și sărbătorindu-i-se aniversarea, s-a făcut praznic bogat după cuviință, poftiți fiind toți dregătorii țării. Acolo, la praznic, fiica din prima căsătorie a Irodiadei, Salomeia pe nume, a dansat; dansul tinerei frumoase fete într-atâta i-a plăcut și l-a tulburat pe rege încât, amețit de băutura și aprins de poftă, i-a spus: cere-mi ce vrei, până la jumătate din regatul meu, și-ți voi da. Și i-a întărit vorba cu jurământ.

Salomeia, neștiind ce să ceară, s-a sfătuit cu maică-sa. Irodiada nu a stat pe gânduri: cere capul lui Ioan Botezătorul, i-a grăit, acum, aici; să ți-l aducă pe o tipsie.

Regele Irod atunci s-a cutremurat. Nu voia să-l omoare pe Ioan despre care știa că norodul îl socotește prooroc; și apoi nici omul nu-i era cu totul antipatic; în felul lui îl respecta și consimțise la arestarea lui numai ca să scape de gura muierii.

Norodului, amețit cum era, i-a fost însă rușine să-și calce nesăbuitul jumământ. Ar fi putut prea bine să-i explice fetei: ți-am făgăduit până la jumătatea regatului meu, dar omul acesta prețuiește mai mult de-

cât jumătate din regatul meu, astfel, încât nu ți-l pot da; cere-mi altceva.

Dar nu l-a purtat mintea către acest răspuns drept, ci ca netotul a împlinit sălbatica sfruntată cerere: lui Ioan i s-a tăiat capul în chiar beciurile palatului și cinstitul cap i-a fost adus Salomeii pe tipesie, precum dorise ticăloasa de Irodiada.

Ne întrebăm acum ce semnifică pentru noi Ioan Botezătorul, prin care însușiri ale lui ni se arată admirabil, adică vrednic de mirare și venerație, prin care ne poate fi călăuzitor și model?

Prin smerenia sa absolută, desigur. Prin iubirea sa totală față de un altul, respectiv de Hristos, prin puterea de zdrobire a iubirii de sine și a înlocuirii ei cu iubirea pentru altul.

Ioan Botezătorul se trece în umbră, se șterge, parcă s-ar dori invizibil. El devine acel prieten al Mirelui de care pomenește Iisus în versetul 29 al capitolului 3 din Evanghelia Sfântului Ioan, prietenul care se bucură de bucuria Mirelui, care stă și-l ascultă cu dragoste și supunere, care nu-și dorește nimic altceva decât să-l slujească.

Iată ce este Ioan Botezătorul: **este minunata pildă de „eu” care iese din sine și – cu smerenie și nețărmurit devotament dobândește putința de a-și iubi semenul**

mai mult decât pe sine însuși.

Ioan Botezătorul ne poate fi tuturor îndreptar pe calea strămtă a înfrângerii trufiei, a egoismului și egocentrismului nostru ridicol care-și face râs de noi îndemnându-ne a crede că suntem, fiecare, punctul geometric din chiar centrul lumii și ne dă ghes a ne încrede numai în noi înșine, a ne închide și înclăuza în carapacea bine ferecată a sinei noastre imperialiste.

(Pr. Nicolae Steinhardt)

DESPRE TAINA CĂSĂTORIEI

Familia, cea mai bună școală a vieții și a dragostei

Sfântul Apostol Pavel a numit familia creștină **biserica din casă, în care se găsește o singură credință, un singur duh, o singură rânduială de viață.** În familie, ca și în biserică, trebuie să existe o ierarhie strictă. Familia este nu numai oază în pustiu lumii, unde omul - călător pe drumurile vieții - primește

odihnă și bucurie și își adună puteri pentru viitoarea călătorie; familia este un lucru de mare răspundere, care solicită multă osteneală și băgare de seamă. În familie, bucuria este amestecată cu necazuri și încercări. De aceea, este nevoie de vigilență permanentă și de înțelepciune.

Pentru căsătorie, să nu căutăm un „partener”, ci un prieten pentru viață

Căsătoria este năzuința spre o relație sufletească reciprocă. Este ca și cum unul dintre soți îl împlinește pe celălalt. Căsătoria este o căldură emoțională, care încălzește sufletele oamenilor. Doar credința creștinească și viața bisericească pot reanima, pot renaște sufletul omenească, pot insufla în el dragoste. Când omul va înțelege că are nevoie de căldură omenească, pe care nu o înlocuiește nici

un confort și nici o mașină, atunci va căuta în celălalt nu un partener, ci un prieten pentru viață; atunci familia va deveni, pentru toți membrii săi, un izvor de bucurie, o școală a dragostei și o flacără aprinsă în lumea aceasta rece.

Cum să alegem omul potrivit, pentru a nu ajunge la singurătate în doi

Căsătoria creștină înseamnă unitate și ajutor reciproc în lucrurile lumești și duhovnicești, în cele trecătoare și veșnice. De aceea, unitatea credinței, modul de viață și scara de valori au o însemnătate primordială pentru soți. Poate să existe singurătate, ca lipsă a unei familii, însă poate să fie singurătate tragică chiar în propria familie, când unul dintre soți devine un străin pentru celălalt. De aceea, trebuie să ne uităm, mai înainte de toate, nu la frumusețea trupească, ci la cea sufletească. Cuvântul soți, din punct de vedere etimologic, înseamnă doi boi, înhămați la un singur plug, ceea ce este un lucru semnificativ.

(Arhimandrit Rafail Karelin, *Învățăături despre taina căsătoriei*, Editura Sophia, București, 2013)

IMPLICAREA ȘI EFORTURILE SOȚILOR ATRAG DARUL LUI DUMNEZEU

Cuvântul înțelept spune că **nu te căsătorești pentru a fi fericit, ci pentru a-l face fericit pe cel de lângă tine.**

Căsătoria este o cruce pentru că, odată încheiată, familia presupune o jertfă de sine a fiecăruia dintre cei doi soți, în vederea armonizării relației lor, cu scopul de a descoperi în căsnicie, și alături de celălalt, liniștea și mântuirea. Or, din acest punct de vedere, căsnicia presupune renunțare reciprocă, jertfă de sine și sacrificiu, în vederea dobândirii împlinirii reciproce.

(Pr. prof. dr. Ioan C. Teșu, *Familia creștină, școală a iubirii și a desăvârșirii*, Editura Doxologia, Iași)

VULTURUL ȘI COCOȘUL

Vn vultur zbură în înălțimi, se desfășoară de frumusețea lumii și gândea în sinea lui: „Trec în zbor peste depărtări întinse: peste văi și munți, mări și râuri, câmpii și păduri; văd mulțime de fiare și păsări; văd orașe și sate și cum trăiesc oamenii. Dar cocoșul de la țară nu

cunoaște nimic în afara ogrăzii în care trăiește și nu vede decât câțiva oameni și câteva dobitoace. Voi zbură la el și-i voi povesti despre viața lumii“.

Și vulturul a venit să se așeze pe acoperișul gospodăriei și a văzut cât de țănos și de vesel se plimba cocoșul în mijlocul găinilor lui și s-a gândit: „înseamnă că e mulțumit cu soarta lui; dar, cu toate astea, îi voi povesti cele ce cunosc“. Și vulturul a început să-i vorbească cocoșului despre frumusețea și bogăția lumii.

La început cocoșul l-a ascultat cu atenție, dar nu înțelegea nimic. Văzând că nu înțelege nimic, vulturul s-a mâhnit și i-a fost greu să mai vorbească cu cocoșul. La rândul lui, cocoșul, neînțelegând ceea ce-i povestea vulturul, se plictisea și-i era greu să-l asculte. Și fiecare a rămas mulțumit de soarta lui.

Așa se întâmplă atunci când un om învățat vorbește cu unul neînvățat și, încă și mai mult, atunci când un om duhovnicesc vorbește cu unul neduhovnicesc. Omul duhovnicesc este asemenea vulturului, dar cel neduhovnicesc este asemenea cocoșului. Minte omului duhovnicesc cugetă ziua și noaptea la legea Domnului (Ps 1, 2) și se înalță prin rugăciune spre Dumnezeu, dar mintea celui neduhovnicesc e lipită de pământ sau e bântuită de gânduri.

Sufletul celui duhovnicesc se desfășoară de pace, dar sufletul celui neduhovnicesc stă gol și împrăștiat.

Omul duhovnicesc zboară ca vulturul spre înălțimi, simte cu sufletul pe Dumnezeu și vede lumea întreagă, chiar dacă s-ar ruga în întunericul nopții; dar omul neduhovnicesc se bucură sau de slavă deșartă, sau de bogății, sau caută desfătările trupesti. Și atunci când un om duhovnicesc se întâlnește cu unul neduhovnicesc, legătura amândurora e lucru plictisitor și anevoios.

Înainte de a fi atins de har, omul trăiește gândind că totul e bine și în bună rânduială în sufletul lui; dar când îl cercetează și locuiește în el harul, atunci se vede cu totul altfel și numai când harul îl părăsește din nou, își dă seama în ce mare nenorocire se găsește.

Dar cine nu cunoaște harul, acela nici nu-l caută. Și așa, lumea s-a alipit de pământ și oamenii nu știu că nimic de pe pământ nu poate înlocui dulceața Duhului Sfânt. Cocoșul de la țară trăiește într-o

mică ogradă și este mulțumit cu soarta lui.

Dar vulturul care zboară în înălțimi și care vede de sus depărtările azurii, cunoaște multe țări, a văzut păduri și câmpii, râuri și munți, mări și orașe; dacă însă îi tai aripile și-l pui să trăiască împreună cu cocoșul în ograda de la țară, cât de mult îi vor lipsi cerul albastru și stâncile pustii!

Așa și sufletul, când este părăsit de harul pe care l-a cunoscut, e nemângâiat și nu-și găsește odihna în nimic.

(Sfântul Siluan Athonitul)

IUBEȘTE DIN TOATĂ INIMA ȘI VEI ȘTI CE-I BUCURIA ADEVĂRATĂ!

Sred că vă mai amintiți - cel puțin unii - că îmi plac îndeosebi Psalmii 22 și 102. Și-n Psalmul 102 se afirmă în legătură cu Dumnezeu: „*Pe cât este de sus cerul de pământ, atât este de mare mila Lui spre cei ce se tem de El. Cât de departe e răsăritul de apus, atât a depărtat El de la noi fărădelegile noastre. Cum miluiește un tată pe fiii săi, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de Dânsul*”.

Când ai niște convingeri de felul acesta, când lucrurile acestea au intrat în componența existenței tale, nu se poate să nu te bucuri de Dumnezeu și să nu-L iubești pe Dumnezeu și să nu ai bucurie din iubire și din împlinirea poruncilor, atât cât le poți tu împlini. La fel este și cu iubirea față de aproapele. Când iubești, ești fericit, ai o bucurie din aceasta, intri în sfera fericirii, pentru că iubirea adevărată este și fericire adevărată.

(Arhim. Teofil Părăian, *Iubirea de aproapele - ajutor pentru bucuria vieții*, Editura Doxologia)

Nu este puțin lucru, să-I împrumutăm lui Dumnezeu mâinile și darurile noastre, ca El să zidească o biserică.

PROGRAMUL LITURGIC (24-30 AUGUST)

Luni, Marți, Joi	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	7:30 18:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Sfântul Maslu
Vineri	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Priveghere
Sâmbătă (Post)	7:30 17:00	Acatistul și Sfânta Liturghie - Tăierea cistitului cap al Sfântului Ioan Botezătorul (Parastase) Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
Duminică	7:00	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239

Preot slujitor: Eugen Ciprian Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Bîrnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

Publicație săptămânală a Parohiei Ortodoxe Lazaret pentru zidire sufletească, editată cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.